

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: O. M.**, zastoupen JUDr. Jiřím Škodou, advokátem, se sídlem Chomutov, Příční 29, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Az 224/2003 - 23 ze dne 12. 1. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností podanou dne 8. 4. 2004 napadá rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Az 224/2003 - 23 ze dne 12. 1. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2002, č. j. OAM - 9604/VL - 20 - P16 - 2001, kterým bylo zastaveno řízení o udělení azylu podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že je sice pravdou, že se nedostavil k pohovorům ve dnech 4. 9. 2002 a 16. 9. 2002, avšak dle jeho názoru nikdo není povinen se nepřetržitě nacházet na uvedené adrese, například když čerpá dovolenou, léčebný pobyt atd. Stěžovatel žije v současné době s družkou O. D., českou občankou, která je ve vysokém stupni gravidity. Stěžovatel má za to, že skutečnost slučování rodiny, případně další

skutečnosti, které mohou být zjištěny ve správním řízení, mohou být ku prospěchu stěžovatele v řízení o udělení azylu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Kromě toho stěžovatel navrhuje přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný se ke kasační stížnosti věcně nevyjádřil.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil pro posouzení této právní věci zejména následující rozhodné skutečnosti: stěžovatel v průběhu správního řízení sdělil, že bude pobývat na adrese „Ch., J. 5000“. Na tuto adresu mu bylo doručováno předvolání k pohovoru na den 4. 9. 2002. Zásilka obsahující toto předvolání byla vrácena zpět, přitom obsahovala údaj o tom, že adresát (tedy stěžovatel) je na uvedené adrese neznámý. Stěžovatel byl následně opakovaně předvolán k pohovoru na den 16. 9. 2002, tentokrát již bylo předvolání doručeno tak, že bylo uloženo u pověřeného pracovníka žalovaného podle § 24 odst. 2 zákona o azylu s vyvěšením oznámení o uložení. Stěžovatel se k pohovoru nedostavil. Následně bylo dne 17. 9. 2002 žalovaným rozhodnuto o zastavení řízení. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že postup žalovaného shledal Krajský soud v Ústí nad Labem k uplatněnému žalobnímu bodu stěžovatele oprávněným a jím podanou žalobu zamítl. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 31. 3. 2004 na adresu „Ch., 17. l. 4628“; ten jej napadl kasační stížností předanou k poštovní přepravě dne 8. 4. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“); kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Přestože stěžovatel výslovně na žádný z kasačních důvodů podávaných z § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. neodkazuje, přitom ani po obsahové stránce se jím podaná kasační stížnost nejeví zcela zřetelnou, Nejvyšší správní soud přistoupil na samu hranici příznivosti posouzení jejího obsahu pro stěžovatele a dovodil, že stěžovatel svými tvrzeními míří na nesprávné posouzení právní otázky soudem ohledně splnění podmínek pro zastavení řízení před žalovaným. Nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem je přitom kasačním důvodem podávaným z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a kasační stížnost tak Nejvyšší správní soud, vědom si velkorysosti tohoto svého posouzení pro stěžovatele, shledává přípustnou.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem v mezích uplatněného kasačního důvodu přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 23 odst. 2 zákona o azylu je žadatel (v daném případě stěžovatel) povinen dostavit se na předvolání ministerstva (v daném případě žalovaného) k pohovoru. Podle § 25 písm. d) zákona o azylu se řízení o udělení azylu zastaví mimo jiné tehdy, jestliže se žadatel bez vážného důvodu opakovaně nedostavuje k pohovoru a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout. Podle § 24 odst. 1 zákona o azylu se písemnosti doručují do vlastních rukou žadatele o udělení azylu. Podle odstavce 2 téhož ustanovení se písemnost, kterou se nepodařilo doručit, uloží v přijímacím nebo pobytovém středisku, kde je žadatel o udělení azylu hlášen k pobytu, nebo v ministerstvem určeném azylovém zařízení, je-li hlášen k pobytu mimo azylové zařízení. Oznámení o uložení nedoručené písemnosti se vyvěsí v přijímacím nebo pobytovém středisku na úřední desce. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Podle odstavce 3 téhož ustanovení pak po hodnověrném zjištění,

že se žadatel o udělení azylu dlouhodobě nezdržuje v místě, kde je hlášen k pobytu, se v případě, že místo jeho pobytu není známo, doručení provede podle odstavce 2.

V projednávané věci je tedy rozhodující, zda byly splněny kumulativně podmínky podávané z § 25 písm. d) zákona o azylu, tj. zda se žadatel bez vážného důvodu opakovaně nedostavil k pohovoru (na který byl řádně předvolán) a zda na základě dosud zjištěných skutečností nebylo možno rozhodnout. Při posouzení této otázky Nejvyšší správní soud nutně musí vycházet z toho, že stěžovatel v kasační stížnosti nijak nepopírá, že by se v místě, kde se zdržovat měl a na které mu bylo také doručováno, skutečně nezdržoval. Nezpochybňuje ani samotný údaj obsažený na nedoručené zásilce, z něhož žalovaný vycházel, a sice že na adrese, na které se měl zdržovat (a nezdržoval se), nebyl znám, a konečně nezpochybňuje ani skutečnost, že žalovanému nebylo v době, kdy předvolával stěžovatele k pohovoru, místo pobytu známo. Žádná tvrzení v tomto směru neuvádí a žádné důkazy Nejvyššímu správnímu soudu nepředkládá. Pokud tedy stěžovatel nyní nečiní spornou skutečnost, z níž žalovaný při opakovaném doručení předvolání k pohovoru na den 16. 9. 2002 vycházel, tj. že se v místě, kam mu poprvé bylo doručováno předvolání na pohovor, který se měl konat dne 4. 9. 2002, nezdržoval, pouze argumentuje v tom směru, že mu nelze bránit například odjet na dovolenou, ani nezpochybňuje skutečnost, že se neměl na uvedeném místě zdržovat, pak není zpochybněn závěr žalovaného o tom, že bylo hodnověrně zjištěno, že se stěžovatel v místě, kde je hlášen k pobytu, dlouhodobě nezdržuje (§ 24 odst. 3 zákona o azylu). Nejvyšší správní soud tedy neshledává důvodu ke zpochybnění způsobu, jakým bylo doručeno opakované předvolání k pohovoru na den 16. 9. 2002; doručováno bylo podle § 24 odst. 2 zákona o azylu, neboť k tomu byly za shora popsaných skutkových okolností splněny podmínky podle odstavce 3 téhož ustanovení (ani nesplnění těchto podmínek ostatně stěžovatelem namítáno není). Obě předvolání byla skutečně doručována zákonem předepsaným způsobem a k žádnému z nich se stěžovatel k pohovoru nedostavil. Důvody, pro které se stěžovatel nedostavil, jsou přitom zřejmé: stěžovatel ve skutečnosti o pohovoru nevěděl. Ze shora popsaných okolností však vyplývá, že tuto skutečnost nelze přičítat k tíži žalovaného. Nesplnění slibu vlastníka bytu ohledně informování stěžovatele o pokusu doručit poštovní zásilku určenou stěžovateli, pokud vlastník bytu vůbec o takovém pokusu mohl vědět, jímž toliko nyní stěžovatel argumentuje, nepředstavuje pro stěžovatele důvod jakkoli liberační. Jiné vážné důvody, které by tu měly být z hlediska podmínek vyplývajících z § 25 písm. d) zákona o azylu soudem zohledněny, stěžovatel k posouzení nenabízí, přitom ani Nejvyšší správní soud je sám na základě obsahu správního spisu neshledává. První podmínka podle § 25 písm. d) zákona o azylu, tj. opakované nedostavení se k pohovoru, je tedy splněna. Bylo-li třeba vést se stěžovatelem pohovor, neboť žalovanému nebyly v daném stádiu správního řízení známy všechny okolnosti a důvody jeho žádosti o udělení azylu, pak lze souhlasit se žalovaným a následně i s krajským soudem v otázce splnění druhé z obou shora uvedených podmínek podávaných z § 25 písm. d) zákona, tj. že v daný okamžik nebylo možno věc rozhodnout. Obě podmínky pro zastavení řízení podávané z § 25 písm. d) zákona o azylu tak byly dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu v tomto konkrétním stěžovatelově případu splněny. Dospěl-li ke shodnému závěru i krajský soud, pak se žádné nesprávnosti v posouzení této právní otázky, jež by mohla přivodit nezákonnost jeho rozhodnutí, nedopustil.

Za této situace, kdy kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí krajského soudu, který zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o udělení azylu, není jakkoli relevantní stěžovatelovo tvrzení o soužití s družkou, která je gravidní, ani jeho úvaha podávaná v kasační stížnosti ohledně slučování rodiny.

Nejvyššímu správní soudu tedy nezbývá než uzavřít, že Krajský soud v Ústí nad Labem použil ohledně splnění podmínek pro zastavení řízení o udělení azylu podle § 25 písm. d) zákona o azylu správný právní předpis a správnou právní normu, přitom se nesprávnosti nedopustil ani při výkladu. Proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. února 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu